

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 25 października 1975 r.

w sprawie rozporządzania statkami powietrznymi i ich częściami oraz urządzeniami specjalistycznymi, używanymi w lotnictwie cywilnym.

Na podstawie § 25 ust. 1 pkt 1 lit. b) i c) oraz § 26 ust. 1 uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1971 r. w sprawie rozporządzania przez państwowe jednostki organizacyjne niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 46, poz. 292) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia dotyczą statków powietrznych i ich części oraz urządzeń specjalistycznych, używanych w lotnictwie cywilnym, znajdujących się w zarządzie państwowych jednostek organizacyjnych, zwanych dalej „jednostkami państwowymi”.

§ 2. W rozumieniu niniejszego zarządzenia:

- 1) statkami powietrznymi są statki podlegające wpisaniu do polskiego rejestru państwowego statków powietrznych, zwane dalej „statkami”;
- 2) urządzeniami specjalistycznymi są naziemne lotnicze urządzenia radionawigacyjne, radiolokacyjne, systemy stałego oświetlenia dróg startowych i świateł podejścia do lądowania oraz wyciągarki i ściągarki, zwane

dalej „urządzeniami”; nie dotyczy to radiolatarni średniofalowych o mocy poniżej 100 watów oraz urządzeń w toku produkcji;

- 3) częściami statków są silniki, śmigła, wirniki śmigłowców, turbogeneratory rozruchowe oraz inne części zamienne statków, zwane dalej „częściami”; nie dotyczy to części statków w toku produkcji.

§ 3. Statek lub urządzenie uznaje się za zbędne, jeżeli:

- 1) nie odpowiadają wymaganiom technicznym ze względu na trwałe uszkodzenie konstrukcji lub zakończenie okresu eksploatacji albo
- 2) koszt ich naprawy przekracza według kosztorysu orientacyjnego 70% wartości nowego statku lub urządzenia według aktualnych cen, albo
- 3) koszt ich naprawy wynosi mniej niż 70%, lecz ze względu na przestarzałość i znikomą wartość użytkową dalsza ich eksploatacja byłaby nieopłacalna, albo
- 4) wymagają naprawy, której przeprowadzić nie można z powodu braku części zamiennych lub warunków technicznych, albo

5) nie są przewidziane do eksploatacji w danej jednostce państwowej.

§ 4. 1. Uznania statku lub urządzenia za zbędne dokonuje komisja powołana przez kierownika jednostki państwowej; w skład komisji wchodzi zastępca kierownika do spraw technicznych, do spraw eksploatacji i do spraw ekonomicznych lub inni specjaliści.

2. Przewodniczący komisji może powołać biegłych w celu uzyskania opinii w sprawach określonych w § 3 pkt 1—3.

3. Przewodniczący komisji zawiadamia państwowy organ lotniczego nadzoru technicznego, zwany dalej „organem nadzoru”, o terminie posiedzenia komisji.

§ 5. 1. Statek lub urządzenie uznane za zbędne z przyczyn określonych w § 3 pkt 1—3 kwalifikuje się do kasacji, z przyczyny określonej w § 3 pkt 4 — do zbycia, a z przyczyny określonej w § 3 pkt 5 — do zbycia lub najmu.

2. Uznanie statku lub urządzenia za zbędne oraz zakwalifikowanie do zbycia, najmu lub kasacji powinno być stwierdzone protokołem; wzory protokołów zostaną ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji.

3. Kierownik jednostki państwowej zatwierdza protokół i przesyła po 2 jego egzemplarze swojej jednostce nadrzędnej oraz organowi nadzoru w celu ustosunkowania się do ustaleń i wniosków zawartych w protokole.

§ 6. Statek lub urządzenie uznane za zbędne należy zabezpieczyć przed zdekompletowaniem i niszczeniem do czasu ich zbycia, najmu lub kasacji.

§ 7. Zbycie statku lub urządzenia następuje w drodze sprzedaży albo nieodpłatnego przekazania.

§ 8. 1. Jednostka państwowa w terminie 14 dni od zakwalifikowania statku lub urządzenia do zbycia składa ofertę ich sprzedaży komisjowej przedsiębiorstwu handlu zagranicznego lub ofertę sprzedaży innej jednostce gospodarki uspołecznionej.

2. Przedsiębiorstwo handlu zagranicznego zawiadamia jednostkę państwową w terminie 3 miesięcy, a inna jednostka gospodarki uspołecznionej w terminie 1 miesiąca od dnia otrzymania oferty o jej przyjęciu lub odmowie przyjęcia. Przedsiębiorstwo handlu zagranicznego może w uzasadnionych wypadkach przedstawić warunki przyjęcia oferty.

3. Odmowa przyjęcia oferty albo niesprzedanie statku lub urządzenia przez przedsiębiorstwo handlu zagranicznego nie stanowi przeszkody do złożenia oferty innej jednostce gospodarki uspołecznionej.

4. W razie odmowy przyjęcia oferty jednostka państwowa może:

- 1) obniżyć cenę statku lub urządzenia i ponownie zaoferować ich sprzedaż albo
- 2) za zgodą jednostki nadrzędnej przekazać je nieodpłatnie jednostce gospodarki uspołecznionej, jeżeli

jednostka ta będzie ze statku lub urządzenia korzystała zgodnie z jego przeznaczeniem lub w inny ekonomicznie lub społecznie uzasadniony sposób, a w szczególności w celach naukowych lub szkoleniowych, albo

- 3) za zgodą jednostki nadrzędnej i organu nadzoru przeznaczyć statek lub urządzenie do kasacji.

5. Sprzedaż statku lub urządzenia następuje według cen ustalonych odrębnymi przepisami.

6. Jeżeli zachodzą warunki przewidziane w niniejszym zarządzeniu, jednostka państwowa jest obowiązana w ofercie sprzedaży statku zaoferować równocześnie jego najem.

§ 9. 1. Statek można oddać w najem przewoźnikowi lotniczemu lub innej jednostce organizacyjnej, która uzyska zezwolenie na wykonywanie usług innych niż przewóz lotniczy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do najemcy zagranicznego.

3. Czynsz najmu statku jednostce gospodarki uspołecznionej powinien być ustalony w wysokości odpisów amortyzacyjnych powiększonych o koszty zużycia i obsługi statku w czasie najmu; czynsz najmu statku najemcy zagranicznemu ustalają strony w drodze wzajemnego porozumienia.

§ 10. Statek lub urządzenie, które nie zostały zbyte lub najęte, podlegają kasacji po wyrażeniu zgody przez jednostkę nadrzędną i organ nadzoru.

§ 11. Statek lub urządzenie podlegające kasacji należy rozebrać na części, a następnie zakwalifikować je do dalszego użytku lub na złom.

§ 12. Części uznaje się za zbędne, jeżeli:

- 1) nie nadają się do dalszego użytku ze względu na stan techniczny, zakończenie okresu eksploatacji lub składowania albo
- 2) wykonanie ich naprawy jest nieopłacalne lub nie można jej wykonać z powodu braku części zamiennych lub warunków technicznych, albo
- 3) zostały wycofane z eksploatacji, albo
- 4) stanowią zapasy ponadnormatywne.

§ 13. 1. Do uznawania części za zbędne stosuje się odpowiednio przepisy § 4 i § 5 ust. 2 i 3.

2. Części uznane za zbędne z przyczyn określonych w § 12 pkt 1 i 3 kwalifikuje się na złom, z przyczyn zaś określonych w § 12 pkt 2 i 4 — do zbycia; zbywanie części następuje zgodnie z § 8 ust. 1—5.

3. Zbywanie części urządzeń następuje zgodnie z uchwałą nr 164 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1971 r. w sprawie rozporządzania przez państwowe jednostki organizacyjne niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 46, poz. 292).

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1976 r.

Minister Komunikacji: M. Zajtryd